

blues. In 1966 nam de groep niet één, maar drie lp's op bij GNP Crescendo, dat eigenlijk een jazz-label was. Terecht worden de lp's van The Seeds soms in één adem genoemd met de eerste albums van The Ramones, andere garagepunk uit een andere tijd. The Seeds uit juni 1966 (hier in de mono-mix) is een klassieke debuut-lp, uiteraard met Pushin' Too Hard, een fuzzy punkballad met hoekige gitaren en wervende Wurlitzer elektrische piano. In het najaar van 1966 werd Pushin' Too Hard heruitgebracht op single. In een periode van vele rellen in Los Angeles werd het nummer beschouwd als sociaal protest, en het werd een Amerikaanse Top 40 hit. De lp The Seeds bevat het eerlijke Seeds verhaal: het Bo Diddley-derivaat Lose Your Mind, de Stones-invloeden in Nobody Spoil My Fun en It's A Hard Life, een tweede klassieker in de punkballad Can't Seem To Make You Mine (met kat-achtige jankuithalen), de B-film-ode Evil Hoodoo, de extreme twee akkoordenrocker No Escape, de grommende zang van leider Sky Saxon in Girl I Want You, en met Try To Understand een vervolg op Can't Seem To Make You Mine. Ook de op de Big Beat-cd bijgeleverde outtakes van het Seeds-album zijn subliem, van de 15 minuten-versie van Evil Hoodoo tot de Del Shannon-pop in Dreaming Of You (verwijzend naar de pre-Seeds popcarrière van Ritchie Marsh alias Sky Saxon). De band was een buitenbeentje, maar wel duidelijk van invloed op bijvoorbeeld The Doors, die zowel het orgelgeluid als de keyboard-bas overnamen, maar ook bij vlagen het garagegeluid mengden met blues en jazz.

De tweede Seeds-lp A Web Of Sound kwam in oktober 1966 uit en is volgens velen het essentiële Seeds-album (hier in zowel in mono- als stereo-mix). De garagepunk tendert hier en daar naar een meer psychedelisch geluid, zoals in Mr. Farmer (soms ook bekend als The Farmer), een gevolg van de opgedane studio-ervaring maar ook door gebruik te maken van enkele extra muzikanten, zoals een studio-bassist en extra gitarist, en een Farfisa orgel. Luister naar de springerige nummers I Tell Myself en Just Let Go en het barokke jeugdsentiment (!) van A Faded Picture. Op Web Of Sound staat ook het 14 minuten durende Up In Her Room, dat de twee akkoorden punk van No Escape koppelt aan de quasi-psychedelische, ruimtelijke, spaarzame en zeer effectief uitgesponnen rhythm & blues, die de Stones in Goin' Home (van Aftermath) aanboorden. Uit het mooi verzorgde boekje van Alec Palao wordt duidelijk dat The Seeds voor A Web Of Sound een andere lange improvisatie hadden willen opnemen, onder de titel Acid, waarvan het korte feedback-experiment Pictures & Designs op de lp terecht kwam. Daarnaast staan er op deze cd nog wat outtakes, zoals een nieuwe versie van Out Of The Question, een song die al voor de debuut-lp was uitgetoetst maar uiteindelijk in een andere versie terecht kwam op de Seeds-lp Future.

Tussen The Seeds en A Web Of Sound namen The Seeds nog een album op, gewijd aan hun voorliefde voor Chicago-blues: A Spoonful Of Seedy Blues (hier in de oor-

spronkelijke mono-mix). The Seeds spelen op deze plaat samen met de Muddy Waters Band, met stergitarist Luther Johnson. De lp bevat twee nummers van Johnson, een van Waters zelf en vijf van Saxon. De bedoelingen zijn uiterst lovenswaardig: Waters' bijdrage Plain Spoken is een aardige, spaarzame talking blues, One More Time Blues van Luther Johnson is een soort bluescursus van de Muddy Waters Band, en The Gardener van Sky Saxon is zowaar redelijk geslaagde witte blues. Maar de lp als geheel klinkt krampachtig: nummers als I'll Help You en Pretty Girl laten derderangs Pretty Things horen en Buzzin' Around is halflachtig jatwerk van I'm A King Bee.

The Seeds worden eind 1966 redelijk populair met de hit Pushin' Too Hard, en de groep meet zich een quasi-psychedelisch 'flower' imago aan, maar ook gaan de sterallures van Sky Saxon de groep dwarszitten (terwijl gitarist Jan Savage en organist Daryl Hooper minstens zo belangrijk zijn voor het groepsgeluid). De derde lp Future (1967) is een duidelijke exploitatie van dat quasi-psychedelische 'flower' imago, maar Saxon trekt de productie en arrangementen steeds verder weg van Savage en Hooper. Curieus is dat A Spoonful Of Seedy Blues pas na Future wordt uitgebracht onder de groepsnaam Sky Saxon Blues Band. Het kost de groep haar geloofwaardigheid: het album wordt als cash-in op de blanke bluesboom gezien. Beide cd's zijn door de mono-mixen van de drie albums, de vele bonustracks en de zeer informatieve boekjes de definitieve Seeds cd-reissues.

Wim van Cleef

Boeken

Holland Pop Festival 1970

In juni 2010 verscheen het boek Holland Pop Festival 1970 - Drie legendarische dagen in Kratingen. 3½ jaar later is er deze geheel herziene en uitgebreide uitgave (met nieuwe interviews en foto's) van dit lijfboek van ons eigen Woodstock festival, want zo is dit popfestival in het Kratingenbos toch vooral de herinnering ingegaan: het Nederlandse popfestival van peace, love & music... & drugs. Voor degenen die de 2010-editie gemist hebben, biedt dit boek een nieuwe kans om via de vele prachtige foto's en sfeertekeningen van de geïnterviewde muzikanten en bezoekers die erbij waren, een indruk te krijgen van hoe het was die drie dagen in de zomer van 1970 in Rotterdam. Daarnaast plaatst Peter Sijnke het geheel netjes in historisch perspectief en beschrijft Marcel Koopman de muziek die te horen was, waarmee hij een van de weinigen lijkt te zijn die meer dan enkele fragmentarische herinneringen heeft aan de optredende bands. Bijzonder interessant blijven natuurlijk ook de interviews met de organisatoren Georges Knap en Berry Visser (destijds ook in Platenblad verschenen) over de hele aanloop naar het festival en het uiteindelijk financiële echec.

Bij dit boek zit ook een cd met een uur

muziek van het popfestival, van onder anderen Canned Heat, Jefferson Airplane, Santana, Family, Dr. John, It's A Beautiful Day, The Byrds, Pink Floyd en The Soft Machine. Deze cd verscheen eerder in 2009 onder de titel Stamping Ground op het reissue-label Akarma, en is voor deze gelegenheid gemasterd door Ernst Jansz.

René van Kaam

Kratingen. Holland Pop Festival 1970
Boek + CD
door Peter Sijnke en Marcel Koopman
Uitgeverij In de Knipscheer
ISBN 978-90-6265-813-8 NUR 680

Gepassioneerde verzamelaars

Op 1 juni 1998 nam Ton Vermeulen de vinylfabriek van Sony in Haarlem over. Onder de toepasselijke naam Record Industry ging hij verder met het persen van platen. Ter gelegenheid van het 15-jarig bestaan, verscheen vorig jaar het prachtig vormgegeven Passion for Vinyl met een toepasselijke bonus: een split 7" van Jacco Gardner en Digital Mystikz. Het boek bestaat voor het merendeel uit interviews met vinylverzamelaars uit de platenwereld: winkeleigenaren, labelbazen, artiesten, dj's en een aantal werknemers van Record Industry. Daarnaast bevat het een beknopte geschiedenis van de fabriek, die eind jaren vijftig door het Nederlandse label Artone werd opgericht en via CBS en Sony weer terug in Nederlandse handen kwam.

Robert Haagsma, die in 2006 al een aantal bekende Nederlandse platenverzamelaars portretteerde in Vinylfanaten (door René van Kaam gerecenseerd in Platenblad 140), interviewde ditmaal naast een aantal Nederlandse verzamelaars ook buitenlandse vinylofielen. De muziekvoorkeuren van de geïnterviewden loopt van zelfsprekend erg uiteen, al is het metal/hardrock genre goed vertegenwoordigd. Toch hebben ze één ding gemeen: een ongekende passie voor het vinyl. De lezers van Platenblad zal dit over het algemeen niet onbekend voorkomen. Het kan voor degenen die door huisgenoten, partners, collega's en andere buitenstaanders beticht worden van een afwijking zelfs geruststellend zijn te lezen, dat die afwijking niet uniek is. De symptomen van vinylofilie zijn wereldwijd hetzelfde. Is het lezen van de rubriek 'De omgevallen platenkast' vaak al een feest van herkenning, Passion for vinyl maakt duidelijk dat er nog veel zwaardere gevallen zijn.

Regelmatig duikt er in een portret een plaat op waarvan je denkt 'die ontbreekt nog bij mij in de kast' of 'daar moet ik toch ook eens naar luisteren'. Het zijn over het algemeen niet de doorsneeplaten die in de interviews naar voren komen al is niet elke verzamelaar op niches gericht. Via toelichtingen in de marge wordt er per interview minimaal één plaat uitgelicht waarover extra informatie is opgenomen en dat levert al een mooi lijstje op van wat er nog beluisterd en eventueel aangeschaft zou kunnen worden. Want dat is natuurlijk een van de beweegredenen van elke platenverza-